

Minerva, 1792 ss. 346-347

(forf. ubekendt men et svar til Kirstein og et indlæg i debatten om afskaffelsen af slavehandelen)

Et Par Dage førend de komme i Land, giver man dem i Almindelighed dygtig at æde, og gnider dem Kroppen med Palmeolie, for at gjøre deres Hud myg, og skaffe dem, saavidt man kan, Sundheds Udseende. Have de, som ofte er Tilfældet, Udsletssygdomme, saa besmører man dem Huden med caustiske Ting, for at skaffe Skurven for Øieblikket af Syne. Falconbridge fortæller om et Puds, som en liverpolsk Captain roeste sig af at have spillet sine Kiøbere. Hans Slaver havde Blodgang, og vilde desaarsag været uafsættelige. Han befalede derfor sin Chirurg at tilproppe dem anus, saa Blodgangen ei skulde vise sig, da de bleve bragte i Land for at sælges. Nu blev han rigtig af med dem; men den utaalelige Smerte, den spærrede giftige Materie foraarsagede, nødte dem snart til at skaffe den Udvei, og Kiøberne erfarede Bedraget.

De skulle nu sælges. Dette skeer enten underhaanden af Vedkommende selv eller ved Mæglere, eller ogsaa ved Auction, eller endeligen paa en Maade, man kalder Rapsning (scramble). Sælges de paa en af de to første Maader, saa undersøge Kiøberne dem ligesom Hestekiendere, naar de ville kjøbe Heste, ja vel endnu nøiagtigere. Man lader dem gaae, løbe, tale, man besigtiger og beføler dem etc.

Professor Sell fortæller, at der gives Fruentimmer, der besidde Kundskab nok til selv at kjøbe Slaver, og til af nøie at bese og berøre visse Deele, at bedømme Slavernes større eller ringere Sundhed og Styrke. — Man accorderer der om Prisen og afgjør Kiøbet. Rapsningen bestaaer i, at en Slavecaptain fastsætter under eet eller overhoved for Stykket af sine Slaver en vis Priis. Naar han til denne Priis har faaet Kiøbere, og disse ere samlede, men Slaverne saalænge paa et Sted indsluttede, aabner man Dørrerne til dem. Nu styrte Kiøberne ind, og rapse eller gramse til sig saa hurtig de kan, dem de snarest kan vælge. De, som en Kiøber da saaledes faaer, ere hans. Dette Oprin indjager naturligviis de ulykkelige Neger den yderste Angst; da de troe, at det er deres Mordere eller Slagtere, der nu komme at afhente dem.

De blive nu brændte med Eierens Mærke, ligesom de forhen ved første Indkiøb bleve brændte med Slavehandlernes. Det skeer ved et Stykke Sølvblik, der indeholder hans Navn. Stedet, paa Armen eller Brystet, hvor Brændemærket skal staae, smøres med Fedt; der lægges Træpapir paa, og derpaa sættes Blikket. Kiødet svolner strax op, og inflammeres; men Mærket er uudsletteligt. Denne Brænding igientages saa ofte en Neger forandrer Herre. Paa de smaa antilliske Øer skal dette ikke bruges.

De Neger, til hvilke ingen Kiøber findes, ere værre farne end de, som strax gaae af, hvor slet end disses Skiæbne er. Disse ere de svage, lemlæstede, forældede etc. Frossard fortæller Exempler paa at man har kastet en saadan i Søen, Hayerne til Føde, allene fordi man ikke kunde faae ham solgt. For faa Aar siden vare een Neger og een Negerinde eene tilbage usolgte af en heel Ladning; begge fordi de vare syge. Manden døde. Da hans Liig skulde kastes over Bord, befalede Captainen, at Matroserne tillige skulde kaste Negerinden ud. Da hun skulde udkastes, vaagnede hun op af Dødsdvalen, og tilkiendegav ved et svagt Skrig, at hun virkeligen endnu var i Live. Matrosen betænkte sig, om han desuagtet skulde strax give hende sin Grav under Bølgerne. Captainen hævdede hans Tvivl ved gientagen Ordre, og hun blev udslængt. Hun løftede sig svømmende op i Vandskorpen, fik fat paa en Aare, og greb den med Heftighed. Han slog hende nogle Gange paa Hovedet, for at faae hende til at slippe; men Dødskampen gav hende overnaturlig Kraft. To

Matroser maatte med foreenede Kræfter rive Aaren fra hende, at hun kunde undergaae den Dødsstraf, man for hendes Helbreds Skyld havde tildømt hende. — Der gives og Eksempel paa, at man har ladet en overbleven Neger sulte ihjel.